

[Bjørn Poulsen.]

undgås, at man på flere punkter ikke rigtig kan forstå, at betænkningens anvisninger ikke er fulgt. Jeg tænker her på den kvota, man hidindtil har haft. Vi mener da, at en integrering af de unge under uddannelse i det almennyttige byggeri er en udmærket idé. Men jeg mangler nogle overgangsbestemmelser, hvori der bliver sat nogle kvotaer på for eventuelt kollegiebyggeri, for vi kender jo situationen, hvad angår det almennyttige byggeri her i landet. Vi ved jo, at der nu er sat et maksimum på 7.000 boligenheder om året inden for den almennyttige sektor. Havde det da bare været minimum, men det er det desværre ikke. Og vi kender jo de sidste par års byggeri og ved, hvor meget det almennyttige byggeri har udgjort af dette. Jeg må derfor rejse det spørgsmål, om det ikke havde været mere fornuftigt, at man havde lavet nogle ret stramme overgangsregler, dvs. sat nogle kvotaer på 1.200 eller 1.300 kollegieværelser om året og så nedtrappe tallet over en årrække. Så havde vi da haft nogenlunde sikkerhed for, at der bliver bygget det, der er nødvendigt.

Jeg er fuldt ud klar over, at der for nuværende er nogle problemer med udlejning af visse kollegier, men jeg vil nu sige, at det har sine grunde. I hvert fald er der to årsager. For det første er disse umulige økonomiske finansieringsregler, man har netop for kollegiebyggeri her i landet, ikke særlig gode, selv om man kan sige, at staten jo tager en del af finansieringen. For det andet har man ikke været – skal vi sige særlig fornuftige, når man har udvalgt det sted, hvor adskillige af kollegierne ligger. Vi kan ikke lade være med at sammenligne afstanden mellem kollegierne og uddannelsesstederne med de unges økonomiske muligheder for at betale den nødvendige transport. Der er ærlig talt noget langt fra Albertslund ind til Københavns bymidte, for bare at tage det eksempel. Kollegiet i Albertslund er jo et af de kollegier, der har meget, meget svære økonomiske vanskeligheder.

Man kan heller ikke ligefrem sige, at finansieringsreglerne er blevet bedre. Vi har jo før opponeret imod de finansieringsregler, som gælder for det almennyttige byggeri, og det vil vi blive ved med.

Jeg vil samtidig tillade mig at stille det spørgsmål, om man ikke snart skulle være så fornuftigt rent økonomisk, at staten gik ind og

overtog den store del af de prioriteter, der er tilbage i de nuværende kollegier, i stedet for at man den ene gang efter den anden skal komme med katastrofehjælp af økonomisk art, for at disse kollegier i det hele taget kan udlejes.

En anden ting, som jeg er meget utilfreds med i forslaget, er at disse demokratisk valgte styrelser, som hidtil har siddet, nu faktisk bliver ødelagt. Det kan efter min mening ikke være rigtigt, at man ikke vil lægge ansvaret over på de unge selv. Jeg mener, de absolut har de nødvendige forudsætninger for at klare den slags. At der er forekommet nogle enkelte uheldige eksempler inden for det område, kan absolut ikke begrunde, at man skal ødelægge det for alle andre.

Jeg vil tilsige dette lovforslag en velvillig behandling i udvalget, men jeg mener, at der er adskillige ting, som skal drages frem i lyset. Jeg mener, at forslaget, som det ligger nu, ikke løser ret mange problemer og slet ikke de meget, meget store problemer, som adskillige kollegier er inde i for nuværende, hvor flere af dem må se en konkurs i øjnene. Det er ikke ligefrem den bedste måde at drive den slags ting på.

Jeg vil til slut sige, at selv om der bliver tale om de samme finansieringsregler som for almennyttigt boligbyggeri, og vi går ud fra de regneeksempler, som er nævnt i bemærkningerne til forslaget, så kan jeg ikke se, hvordan de unge, der modtager en dårlig uddannelsesstøtte og ingen muligheder har for erhvervsarbejde, skal kunne betale de huslejer.

Kaj Hansen (DKP):

Hr. Johan Philipsen undrede sig lidt over, at den socialdemokratiske ordfører måske ikke var så venligt stemt over for det forslag, vi nu behandler. Er det nu så mærkeligt? For forslaget det er jo faktisk substansen af det forslag, som venstre regeringen og den daværende boligminister hr. Johan Philipsen fremsatte her i folketinget i 1974. Derfor skal man næppe være så forundret over den side af sagen.

Det er i virkeligheden et tragisk kapitel, vi behandler, selv om det er kap. IX, det drejer sig om, for dette forslag har jo ikke alene at gøre med boliger til de unge, det har faktisk også noget at gøre med regeringens og folketingets almindelige holding til ungdommen, til de uddannelsessøgende, hvad enten de søger en højere uddannelse eller de søger en mere prak-